

Καπεταναίοι και τόσοι άλλοι...

Με την ιστορία του καπετάν Δημήτρη από τη Σητεία, ο συγγραφέας-έφεδρος Α' μηχανικός Μανώλης Ροδανάκης προχωρεί σε μια αναδρομή των καλών και κακών κειμένων στη ναυτιλία μας άλλοτε και τώρα. Πώς από τους αθησινούς νέους που διψούσαν για θάλασσα φτάσαμε στην άνεργη σημερινή νεολαία που φυλλορροεί. Πώς οι ευκαιρίες απασχόλησης έγιναν στυγνή εκμετάλλευση από γνωστά κυκλώματα. Πώς η πρώτη ναυτιλία του κόσμου παραδίδεται σε απάτριδες της διαπλοκής

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΜΑΝΩΛΗΣ ΡΟΔΑΝΑΚΗΣ
Συγγραφέας - Έφεδρος Α' μηχανικός

Το σπίτι που γεννήθηκε ο Δημήτρης το χωρίζουν λίγα μέτρα από τη θάλασσα. Ποτέ δεν του χάρισαν παιχνίδια, όπως και στα περισσότερα παιδιά της εποχής του '40 και του '50, είχε όμως το χάρισμα να καταγίνεται φτιάχνοντας τα δικά του. Μαστόρευε μικρά πλεούμενα από ντενεκεδένια κουτιά και ξύλα, που τα δοκίμαζε στο λιμανάκι του, μια μικρή μασχάλη βράχων στην παραλία. Ο μικροσκοπικός στόλος εξελισσόταν με τον καιρό, για να καταλήξει στο δικό του «καράβι», ένα βαρέλι κομμένο στη μέση, αρματωμένο με κουτιά, ένα ξύλο για κατάρτι, πανιά από αλατζά, για άγκυρα ένα σίδερο με αλυσίδα σκύλου και για κάβο σκοινί δεμένο στο βράχο. Ανέβαινε στο πλεούμενό του καμαρωτός και σφύριζε με ντουντούκα. Καθώς έβλεπε να μπαينو-

βγαίνουν σφυρίζοντας στο λιμάνι καΐκια, ατμόπλοια και φορτηγά, το παιδικό όνειρο έγινε έμμονη ιδέα: να γίνει μια μέρα καπετάνιος. Αυτό μόνο του ταίριαζε. Ο Δημήτρης ήταν παιδί της θάλασσας. Διακρίθηκε με πρωτίτες σε κωπηλασία και κολυμβητικούς αγώνες ταχύτητας, στις βουτιές, στο ψάρεμα. Κληρονόμησε τη ναυτική στόφα από τους παππούδες του. Ο ένας είχε μεγάλο εμπορικό καΐκι που έκανε ταξίδια στη Μεσόγειο. Η χάρη του έφτανε μέχρι την Ισμαηλία. Του είχαν κολλήσει και το παρατσούκλι «ο Ισμαηλίτης». Ο άλλος παππούς γεννήθηκε φτωχός, αγάπησε μια πλούσια κοπέλα, μπαρκάρισε, έκανε λεφτά, αγόρασε το δικό του πλεούμενο, αλλά δεν πρόλαβε να παντρευτεί την καλή του, η οποία στο μεταξύ είχε νει οικογένεια με κάποιον άλλο. Ο πατέρας του Δημήτρη, πρώτος ψαράς του λιμανιού και νοι-

κοκύρης, φιλοδοξούσε να σπουδάσει ο γιος του, να γίνει δάσκαλος ή αξιωματικός της Χωροφυλακής. Τελευταία τάξη του Γυμνασίου –τη χρονιά που άλλαξε το απολυτήριο Γυμνασίου σε Γ' Λυκείου– επέμενε να ετοιμάσει τα χαρτιά του για τη σχολή ανθυπομοιράρχων της Χωροφυλακής. Πραγματικά έδωσε εξετάσεις. Τα αποτελέσματα τον βρήκαν επιτυχόντα και συνοδεύονταν από συγχαρητήριο τηλεγράφημα του τοπικού βουλευτή: «Σύντεκνε, ο φιλιότσος πέτυχε στη σχολή». Εκείνα τα χρόνια πολλοί ήθελαν να δουν τα παιδιά τους δημοσίους υπαλλήλους. Εκτός από την κοινωνική καταξίωση και τη μονιμότητα, είχαν εξασφαλισμένο μηνιαίο από τις θυρίδες των ταμείων του δημοσίου. Χάρηκαν όλοι, μα ο Δημήτρης άλλα λογάριαζε. – Πατέρα, δεν ήθελα να σου χαλάσω το χατίρι, έκανα την επιθυμία σου, αλλά έχω κι εγώ τα

δικά μου όνειρα. Πρώτο βήμα είναι να βγάλω Ναυτικό Φυλλάδιο. – Με την ευχή μου, παιδί μου.

Βιβλιάριον Μαθητευομένου Ναυτικού
Εκτός από τα βασικά δικαιολογητικά, αίτηση, πιστοποιητικό γέννησης, υγείας, και το απαραίτητο ποινικό μητρώο, με τη συνηθισμένη γραφειοκρατική καθυστέρηση μηνών, ο Δημήτρης πήρε στο χέρι και το Βιβλιάριον Μαθητευομένου Ναυτικού, που εκδόθηκε από το Λιμεναρχείο Χανίων το 1963 με αριθμό μητρώου από την κεντρική λιμενική αρχή του Πειραιά. Φυσικά χαρακτηριστικά κατόχου: Κόμη καστανή. Οφρύδες τοξοειδείς. Μέτωπον οπισθομετωπία. Οφθαλμοί κυανοί. Ρις αετορινής. Πρόσωπον ωσειδές. Χροιά προσώπου σιτόχρους. Ιδιαίτερα γνωρίσματα ουδέν. Μερικές σελίδες περιγράφουν γενικές οδηγίες για ναυτολό- ➤

Αφού δεν υπάρχει παράδεισος στη γη ούτε στον ουρανό, δεν έχομε παρά να τον ανακαλύψομε στη θάλασσα, όπως οι παλαιότερες γενιές

